

Het leven is 'n eeuwige

Kerremessse!!!

Accordeonist Patrick Dupon, Contermer in hart en nieren, kroop met de Oostersse Revue in 't lijf van Kamiel Pulle

Als er één persoon is die met carnaval, kermis en plezier kan vereenzelvigd worden, zal het wel onze baron James Ensor zijn, zeker. Vandaar dat we Patrick 'Kamiel Pulle' Dupon met accordeon en tuitenmuts vóór de wereldberoemde maskers plaatsten. Binst-dien neuzen we wat in Patricks familiale gesteltenissen. Hij was pas 13 toen hij op de foorrups schœelkeek naar Nancy Bruwier, Conterdamse tiener... en zó schoon om direct mee te nemen. In de loop der jaren was het een paar keren af en aan... maar ja dat gebeurt in de beste liefdesverhoudingen nietwaar. Ze trouwden en vandaag is fluitspeelster in spe Davina 9, heeft voetbalfanaat Davy 6 kloeke lenten... en is 'spek, eiers en tomaten' Patricks culinair hoogstandje !

Toen zijn ogen goed opengingen, was Patrick Dupon — waterman 30 januari 1964 — al zes lentes jong en keppekind van moeder Josiane Vanthournout, bazin van het Armenonvillecafé in 't bosje. Van pa Roger kreeg de kornuit een heus Hohne-raccordeonneke en vooraleer zoonlief het goed besepte, liep hij school bij wijlen Astrid De Laender toentertijd godin van het paarlemoeren knoppeninstrument. Alles leek voorbeschikt opdat Patricks leven op één eeuwige *kerremesse* zou uitlopen. Pa werd in 1983 Prins Carnaval van Oostende en moeder zou niet minder dan 17 jaar de Conterdamse "Pelikaan" openhouden. 't Kon niet anders of Patrick Dupon speelde tussen boterhammen, soep en patatten de zuiverste folklore naar binnen en belandde als toppunt in de Oostendse Revue om er tot een Kamiel Pulle uit te groeien waarop zelfs Pier de Bèeste jaloers kan zijn : een ongelikte, maar ó zo oereerlijke *stratier* die zijn leven zou geven voor de werkmens-wijk Conterdam...

In de lagere school was Patrick mee met de hoop: een *koekelul*, zegt hij zelf, die omzeggens geen kattenkwaad uitstak. In 't Armenonvillecafeetje in 't bosje deed hij zijn eerste communie en hij herinnert zich de keiharde derby's die 't Veegetje en ASO mekaar bekwisten.

'Armenonville' dat was de thuishaven van Schuttersclub Sint-Joris: een sportieve benedie gezelligheid en sportiviteit in het vaandel droeg. In de zeventiger jaren kon je er zo waar een stevige pint achteroverslaan voor de weggeefprijs van 6,25 fr. Toen op zekere dag Kamiel Van Praet vertelde dat er in de Zandvoordestraat een fantastisch café over te nemen was, sloeg moeder Josiane toe... en was de Conterdam een cafémadam met klasse rijker geworden!

Vader Dupon versloeg Norre om Carnavals-titel in 1983

Je hebt er geen gedacht van hoe tieners een café sfeer in de

geest kunnen opnemen. Hoe heel serieuze mannen die bijna nooit een glimlach op hun lippen toelaten, plots helemaal overslaan en breed lachen als er over 't gat gesproken wordt. Jaaja...
— Patrick: „In die tijd was moeders 'Pelikaan' een van de best draaiende volkscafés van de Conterdam, waar *kerremessen* de volkse geneugten rauw lustten. Heel de week waren de herbergen 24 op 24 uur open... en floten de vogeltjes in 't Bosje aardig wat goeiemorgendjes van de haar huis tjolende *langepekkers*...”

Conterdam, paradijs van de werkmens, bleef al heel zijn leven zijn geaardheid trouw. Een volkse figuur als Kamiel Worme werd als een van de eersten tot ereburger verkozen. Hij had er kaarten voor, als je weet dat hij graag een pint zoop, in de dans een ferme *teve* begerig tegen zijn gilet trok en smoor was op leute en plezier. Gaston de Kiekenpoeper moest voor Worme niet onderdoen, want de spoorwegman was van toog en amusement niet weg te slaan.

Pa Roger Dupon bracht het aan de stadsdiensten van straatveger, tot ophaler vuilnisbakken en riooldienst om uiteindelijk hoofdverantwoordelijke van het stedelijk kerk-

hof te worden. Over die laatste dienst pleegt hij het zelf over een 'raar' werk te hebben: „Want als je in mijn handen belandt, zul je zeker niet ver meer lopen.” Een werk dat hij nu al 32 jaar uitoefent.

— Pa werd Oostendse 'Carnavalprins Roger'...

— Patrick: „Ooit kwam Gerard 'Kloeffe' Dangreau op tweede Kerstdag onze 'Pelikaan' binnen met de mare dat hij nog altijd zocht naar een Prins Carnaval. Met een nog niet aardige vlieg in zijn oog zei pa: 'ik zal mij stellen...' Waar iedereen dacht dat het bij een dronkemanseed zou blijven, bleek het de later nuchter geworden kerkhofblomme evenwel bloedige ernst te zijn...”

— Hoe verliep de verklezing?

— Patrick: „Pa moest het opnemen tegen de noeste cafébonk van 't Vettegas/Hoge Barriere Norre Vermeire, die als voorzitter van een hondenclub ermee pachte dat hij alle hondenliefhebbers van 't Belgieske zou optrommelen voor de prinselijke carnavalshoed. Waar de eerste hondenliefhebber nog altijd moet aankomen, kreeg Norre in 't jaar 1983 nog niet aardig op zijn poeper van pa...”

Astrid De Laender voor Patrick een God!

Toen Patrick Dupon op 10 december 1970 een Hohneracordeonneke kreeg van pa, zou dit een duidelijke richtingaanwijzer blijken voor zoonlief. In 1970 trad hij toe tot de accordeonschool van wijlen Astrid De Laender, die op 15 april 1993 het gevecht tegen de genadeloze kanker zou verliezen...

— Wie was accordeoniste Astrid?

— Patrick: „Een zeer goede muzikante, die alles aanleerde. De trekharmonica is een zeer moeilijk instrument omdat je, in tegenstelling tot trompet en viool, geen sikkepit van je toetsen ziet: alles gebeurt vóór je! Bij mijn allereerste optreden met heel de accordeonschool in 't Wit Paard, herinner ik mij nog dat enkel een klein stukje van mijn wittepenekop boven het instrument uitstak. Mijn muziekstaander moest naast me staan, want ik kon niet boven mijn trekorgel uitkijken...”

— Astrid was je alles...

— Patrick: „Ze was mijn God en ook mijn tweede moeder. Ik kon alles kwijt bij haar en ze wist ook alles van mij. Had ik miserie of problemen thuis of op school, dan hielp Astrid het kobbenet te ontwarren. Muizenissen? Die komen toch in ieder kinderleven voor. Kozijn Eddy Bakker en ik waren niet toegelaten op een receptie... maar gewiekt als 7-jarigen kunnen zijn, geraakten we naderhand aan de restjes schuimwijn. *Poepeloer* hebben we er naderhand nog wat geschud van ons moe...”

— Hoe verliep de accordeonopleiding?

— Patrick: „Iedere leerling kreeg een aparte opleiding. In de gouden 70-tiger jaren volgden er toch een 70-tal les in de Astrid De Laenderschool in de Vuurtorens Thomas Van Loostraat 40a: kon de garagepoort maar spreken! Ik geloof dat het toen 100 fr/u. was. Solfege werd gegeven door politieagent Raymond Devos, die zeer streng was... Menigeen had schrik van hem. Evenwel toegegeven dat we veel opstaken van Raymond.”

— Onvergetelijke rouw dienst voor Astrid...

— Patrick: „Op 15 april 1993 verloor Astrid De Laender op 55-jarige leeftijd het gevecht tegen de genadeloze kanker. Patrick maakte deel uit van de vijftal leerlingen van de 'Accordeonschool Astrid De Laender' die in de Sint-Jozefskerk het Ave Maria van Gounod aanhieven. Zoveel tranen, zoveel medeleven dat uit de paarlemoeren knoppen als een gebed tot de Moeder Gods opsteeg: 'Ave Maria, gratia plena... Sta ons bij in onze onmacht: een dame verlaat ons die 40 jaar een voorbeeld was voor de zovele fanaten van het zo dicht bij 't menselijke hart liggende accordeon...”

Lustenhouwer en Luc Caals als toeverlaten

Waar Patrick Dupon al vrij vroeg toetrad tot de 'Gilles van de Zee', van boegbeeld Lucy Loes, zou dit de eerste stap betekenen naar de Oostendse Revue van Godvader Pette Sjieke Dangreau. Dat was in de tijd dat er zowaar 130 man het Kursaalpodium vulden, want volgende groepen deden er hun volkse opwachting: Ostendia Schotten, Vismijnvrienden, IJslandvaarders, Gilles der Zee en tenslotte De Kloeffe, carnavaleske congregatie van superstar Gerard Dangreau.

— Patrick: „Pas na 5 jaar mocht ik mijn eerste zin zeggen. Ik was 19 en Mance en Irma Westerlinck waren nog van de partij. In mijn revueroel was ik jobstudent in een restaurant, alwaar bazige Lydie het voor het zeggen had. Op zeker mo-

map 042 F

ment lapte lepe Irma — met de verschrikkelijke stem! — mij een voetje, zodat ik met een plateau asbakken op mijn smoel verdomde en meerdere bakjes tot in de orkestruimte tuimelden."

— **Wat bleef bij van de Dangreau-iaanse revue?**

— **Patrick:** „Dat men courage en durf moet hebben om het 30 jaar uit te houden. Revue spelen... dat is gewoon je inleven in je rol. Iedereen kan praktisch een tekst van buiten leren, maar ziel en gevoel in een rol steken... dat is pas de échte acteurs gegeven. Dat komt uit je hart en niemand kan je daarvoor tips geven. In de zes jaar dat ik Kamiel Pulle uitbeelde, heb ik me een beetje opgetrokken aan de lp's van Willy Lustenhouver en de zeer goede vriendschap die ik met Luc Caals onderhou!"

Ostende zoender Dries, dâd'is êtwa...

In 1996 schreven we in De Zeewacht: „Da's revue, da's folklore, da's de tijd van Bubbeline in de echte zin van het woord. Oostende dat danst en zwiert. Chapeau voor accordeonist Patrick 'Kamiel Pulle' Dupon, die talent heeft om zich nóg dichterbij de limelights te koesteren."

— **Patrick:** „Dat was de tweede keer dat ik in een revue-scène met een accordeon optrad. Een paar jaar voordien

had ik trouwens samen met Gerard Dangreau een clochard-act onder een Parijse brug waargemaakt. 't Schoonste van al was wel dat mensen mij naderhand feliciteerden omdat ik zo schoon had geplaybackt. Ze vergaten blijkbaar dat ik al een heel leven topverliefd samen hok met mijn accordeon en trouwens met mijn eigen 'Pelicanos' stad en hinterland afdweil..."

— **Straks revuetoer op met Gunther Van Praet...**

— **Patrick:** „Die vent heeft een straffe stylo. Waar Werner Rabau een zeer goede tekstschrijver was, deed hij wel een ommetoer om te zeggen wat hij te zeggen had. Gunther gaat evenwel récht door: komt er ja dan neen een naam in, dan moeten de betrokkenen er maar mee gediend zijn! 't Is revue, volgens hem, en effenaf alles mag met naam en toenaam gezegd worden!"

— **Iets ontroerend uit splinternieuwe revue?**

— **Patrick:** „Dat zal wel het liedje zijn voor schepen Dries Vermeesch, dat getiteld is: **Oostende zoender Dries...** en door Tjeppen Krotte en Kamiel Pulle gezongen wordt:

Ostènde, Ostènde, je wit nie wat dajje mist:

Den Dries als burgemèester dat aat ê twa gewist!

De Ceeveepee most kiezen, moa 't was niet voe den Dries

Ja 't spil zaat op de wagen, van 't was een groot verlies...

Natuurlijk ontspringt raadslid Kerckhof de revuedans niet: of peis je gieder muschien daan z'in Ostènde nie weten dâ Johantje geiren 'n pientje lust?...

Conterdam, m'n leven, m'n àlles !

Braakte Jacques Brel indertijd een 'Amsterdam, Amsterdam !' uit die dreunde tegen alle muzische plafonds, dan zou Patrick Dupon een credo willen aanheffen voor 'zijn' Conterdam en zich de kleren van 't lijf zingen dat die werkmenswijk z'n leven, z'n àlles is !

Op de derde zondag van juni ontploft de populaire buurt tussen Schaperijkreek en Lee-gaardsdijk tot één kermisnest, waar de zon nooit ondergaat in tal van cafés. Let op, zoals in de goede oude tijd, kun je er overal een danspasje plaat-

sen !

— De Conterdam plakt je in 't hart...

— Patrick : „k Zou het nog een beetje geloven ! Men durft me trouwens *burge-mèester van de Conterdam* noemen. Het is niet om te boffen, maar die buurt is nog een van de weinige wijken waar cafés zich nog lenen voor spetterende volksfeesten. We hoeven Stenedorp met zijn kermis niet na te apen, bij ons giert het plezier in de cafés zelf. De Conterdamkermis staat voor 11 dagen lang non-stop hup-met-

de-beentjes !"

— Kunnen de mensen nog wel leute maken ?

— Patrick : „Jàazeker... en dansen ook, wel te verstaan als ze maar willen ! De tjokkende discomuziek is er natuurlijk een kolossale rem op. Welja, oudere mensen durven vaak niet meer dansen... uit vrees door jongeren uitgela-chen te worden. De jonge horde houdt het bij een reek-jestaan op een of twee meter van mekaar, hierbij armen zwierend en konten schud-dend. Wat toch moeilijk 'dansen' kan genoemd worden..."

In 't jaar 2000 speelt Patrick Dupon 30 jaar accordeon ! Als snotneus kon hij over zijn trekorgel niet kijken maar, vent geworden, heeft hij — drum op de bagagedrager van de fiets en accordeon op de rug ! — nogal wat kermissen afgedweild. De tijd dat jong en oud bij manier van spreken Fred Astaire en Ginger Rogers beschaamd maakten. Natuurlijk is Patrick altijd klaar voor de Oostendse Brabançonne als het lieve visvrouwjes betreft als Monique Debruyne, Carine Devuyt, Yvette Vyvey, Diane Aecke van de O.501 en Delphine Vanbesien, dochter van Zwarte Maria, die met nogal bravour het uitzingen 'dat ze op de vismarkt zijn geboren !'

Vandaag 5 november 1999 gaat, in 't theaterzaaltje van Wiener Caffee, een splinternieuwe revuereeks van start die, "Vliegt er oal of!" noemt. Tekstschrijver is Gunther Van Praet, regisseur Rik Labeeuw en componist ons aller Freddy Feys. Twee revuerotsen in de branding zijn alvast accordeonist Patrick Dupon en Robert Duyck, die als zwetskloten Kamiel Pulle en Tjeppen Krotte — bijgestaan door heel bekende revuenamen! — borg staan voor hilariteit en een storm aan lachbuien. 't Wiener Caffee-theater vindt Patrick een knus zaaltje, dat qua gezelligheid van 't casino niets te leren heeft!

Twee revuerotsen in de branding !

Hoe erg kan een revuespeler van de stad houden, die hij zo dadelijk in zotte zwans zal uitkafferen en terechtwijzen? Allemaal goed en wel dat kritiseren, maar hoe zou je het zelf wel beter doen?

— **Hoe erg hou je van Oostende?**

— **Patrick:** „Ik hou van haar, want ze is nog altijd een van de schoonste steden van het land. De zee is mooi als ze plat is en niet minder mooi als ze ruw haar baren tot tegen het hemelplafond klotst. Welke brok natuur kan échter en eerlijker zijn. Is het strand geen remloze pro-deo-ontspanning voor kind, puber en ouder?”

— **Er zijn nog pier, stad en bos...**

— **Patrick:** „Het staketsel mist leven vind ik. Waarom zoekt 'Theater aan Zee' daar niet een terechte plaats. Let op, op de Pier is er sfeer en zijn er genietters binnen alle leeftijden. Anderszijds kan de

'stad' een bepaalde verjongingskuur niet langer loochenen. Al zijn er nog altijd gebouwen — te zien als je de stad binnentreint! — die een schande zijn voor wat men de Koningin der Badsteden durft noemen. Wat het bos betreft, laat men het in godsnaam houden... en vooral verzorgen!”

— **'t Creperende uitgangseven...**

— **Patrick:** „Dat men in Oostende jandorie naast toerist en commerce ook eens aan de eigen bevolking gaat denken. Vooral dan na het hoogseizoen. Dat men er voor eens en altijd voor zorgt dat er meer werk komt in eigen streek. Moest je maar weten hoeveel mensen moeten scharrelen om rond te komen.”

— **Vóór de oorlog hadden heel veel mensen bijna geen centen om brood te kopen. Maar de stamcafeetjes draaiden nogal wat...**

— **Patrick:** „Vandaag gaat men met zijn tweeën werken... en pronken meer dan eens arbeiders met patriciërswoonsten in villawijken. Komt men thuis dan valt men zo vlug mogelijk met z'n gat in de zetel om teeven te kijken tot slapengaan. Klepte de kerktoren vroeger jaren om het verscheiden van een parochiaan, dan wist iedereen over wie het ging. Vandaag heeft men het raden wie boven, onder of naast woont...”

— **Stel je bent burgemeester, welke bloem steek je in de revers van de Koningin der Badsteden?**

— **Patrick:** „Ik zou mij inzetten opdat de Oostendenaars mekaar weer beter zouden leren kennen. Opdat de echte vriendschap breder zou uitzwemen. Ik zou van Oostende één grote kermistent maken, waarin meer met de eigen bevolking rekening wordt gehouden!”

(ET)